

Arrest

nr. 180 667 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 september 2015 dient de verzoekende partij te Islamabad in Pakistan een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D om haar voorgehouden moeder, die als vluchteling werd erkend op 2 maart 2015, te vervoegen.

Op 21 maart 2016 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011;

Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend door Y.M. (...) °(...)/1999 teneinde haar vermoedelijke moeder R.J. (...) in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een tazkira, afgeleverd op 06/04/2015, en zonder vermelding van de naam van de moeder.

Overwegende dat de foto's aangebracht op het visumaanvraagformulier de opgegeven leeftijd niet weerspiegelen. Bijgevolg werd een beendertest gevraagd teneinde de leeftijd van de aanvraagster na te gaan.

Overwegende dat uit het medische rapport van het leeftijdsonderzoek, afgenomen op 23/12/2015, is gebleken dat de aanvraagster ouder is dan 22 jaar. Echter volgens de voorgelegde documenten in de visumaanvraag zou ze amper 16 jaar oud zijn, hetzij 6 jaar jonger.

Overwegende dat uit het resultaat van de beendertest is gebleken dat er duidelijk sprake is van manifeste fraude.

Bijgevolg kan het voorgelegde document niet weerhouden worden als bewijs voor de verwantschapsband noch als bewijs voor de identiteit van de aanvraagster.

Gelet op het feit dat volgens het leeftijdsonderzoek de aanvraagster ouder is dan 18 jaar, voldoet zij niet meer aan de voorwaarden inzake gezinshereniging voorzien in art 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980.

Gelet op al het bovenstaande en vooral het frauduleuze karakter van de aanvraag wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 10.1.1.4 Vw.”

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 10.1.1.4. van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft een beslissing genomen zonder rekening te houden met alle aanwezige stukken in het dossier. Dit middel is gegrond.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet, doordat de bestreden beslissing zou genomen zijn zonder rekening te houden met alle stukken van het administratief dossier.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de bewering dat zij aan de voorwaarden van artikel 10.1.1.4 van de Vreemdelingenwet beantwoordt, zonder nader aan te duiden met welke stukken uit het administratief dossier geen rekening zou gehouden zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Niettegenstaande de verzoekende partij bij haar aanvraag voor het bekomen van een visum lang verblijf voorhiel slechts 16 jaar oud te zijn, is uit wetenschappelijk onderzoek (een beendertest) gebleken dat de verzoekende partij ouder is dan 22 jaar.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vervolgens terecht vastgesteld dat er sprake is van manifeste fraude. Terwijl hoe dan ook terecht is besloten dat de verzoekende partij niet jonger is dan 18 jaar.

Gelet op het feit dat artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat gezinshereniging slechts mogelijk is voor kinderen alvorens zij de leeftijd van achttien jaar bereikt hebben, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de verzoekende partij in elk geval in gebreke blijft om aan te tonen met welke stukken uit het administratief dossier door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou zijn gehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) diende geweigerd te worden aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10, §1, eerste alinea, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze bepaling, waarvan de verzoekende partij de schending voorhoudt, luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

(...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De verzoekende partij, die een visum aanvraag in functie van haar vermeende moeder die in België als vluchteling werd erkend, beperkt zich tot de stelling dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met alle aanwezige stukken in het administratief dossier, zonder te verduidelijken met welke stukken volgens haar geen rekening werd gehouden. Het komt de Raad niet toe te raden wat de verzoekende partij bedoelt. Bij gebreke aan enig concreet geven in deze louter algemene beschouwing is dit onderdeel onontvankelijk.

De aangevoerde schending kan dan ook niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de formele motiveringsplicht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

"Verweerder baseert zijn beslissing op hoe verzoeker visueel er uit ziet en een leeftijdsonderzoek. Verweerder stelt dat het voorgelegde document niet weerhouden kan worden als bewijs voor verwantschapsband noch als bewijs voor de identiteit van de aanvrager."

De resultaten van de onderzoeken werden niet in détail betekend aan verzoeker, samen met de bestreden beslissing. Het is hen bijgevolg niet mogelijk deze resultaten te verifiëren.

Dat er bijgevolg zeker een gebrekkige motivering is van de bestreden beslissing minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in détail kunnen worden nagekeken.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van de desbetreffende onderzoeken kunnen worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst;

De motivering van de bestreden beslissing schiet hier tekort.

De omstandigheid dat de resultaten niet samen met de bestreden beslissing werden betekend zodat verzoekers onmogelijk kunnen weten op welke motieven exact de bestreden beslissing is gebaseerd, maakt de schending van de formele motiveringsverplichting uit.

De meeste leeftijdsonderzoeken gebeurt door de radiologisch onderzoek. Verzoeker bekritiseert de gehanteerde methode - radiologie en sluit zich aan bij het volgende:

"Deze methode bestaat uit een radiografie van linkerhand en -pols en analyseert de vooruitgang van de kraakbeenderenfusie (de leeftijd van een persoon wordt bepaald via analyse van de groeikraakbeenderen), verantwoordelijk voor de groei in lengte."

"De ossificatie of verbening van de handbotjes markeert het einde van de groei. De groei houdt op wanneer de kraakbeenderenzones verdwijnen, wanneer de verkalking zones samenlopen en fuseren. Als uit het onderzoek blijkt dat de verkalkingzones gefuseerd zijn, gaat men ervan uit dat de bodleeftijd van een volwassene bereikt is. Men kan echter niet bepalen wanneer deze leeftijd wordt bereikt. De voltooiing van de kraakbeenderenfusie vindt plaats rond 19 jaar bij een jongen, en rond 18 jaar bij een meisje. Het radiologisch beeld wordt vergeleken met de referentieatlas van Greulich en Pyle dat de gemiddelde standaards vastlegt (opgemaakt in 1935) voor jongens en meisjes van het blanke ras, geboren in de Verenigde Staten en in een welgesteld milieu."

"Deze onderzoeksmethode is niet ontwikkeld om conclusies te trekken uit de ouderdom van de botten en de werkelijke leeftijd, maar hoofdzakelijk voor andere redenen m.n. om een vroegtijdig of laatijdig groeiproces van de botten te vergelijken met een gemiddeld groeiproces en dus groeistoornissen bij het kind of de puber op te sporen. Deze onderzoeksmethode is niet bedoeld om een kalenderleeftijd vast te stellen in functie van de ouderdom van de botten."

"In deze onderzoeksmethode worden, noch de fysieke groeistoornissen die men ontwaart tijdens een onderzoek, noch het feit dat de maturiteit van het skelet voor een groot deel afhangt van het socio-economisch statuut, in overweging genomen."

Deze onderzoeksmethode is rond 1940 samengesteld op basis van een welgestelde Noordamerikaanse bevolking en is bijgevolg niet van toepassing aan een Afghaanse jongen die een verleden heeft als "dancingboy". (zie stuk 5, p. 3)

Verzoeker heeft een zwaar leven in het land van herkomst. Het lichaam van verzoeker is op een onnatuurlijke wijze gegroeid! Dit kan een verklaring zijn voor een foutieve leeftijdsbepaling.

Verder verwijst verzoeker naar de radiografie van het gebit en ze trekt de juistheid ervan in twijfel.

Ze wenst graag te verwijzen naar een onderzoek van Mesotten:

"Mesotten geeft toe dat ondanks het grote scala aan methodes om de leeftijd te bepalen, het zeer moeilijk is de kalenderleeftijd te bepalen van de leeftijdsgroep tussen 15.7 en 23.3 jaar oud. Hij citeert:

"toutes ces méthodes ont leurs avantages et inconvénients et sont plus ou moins peu concluantes ou incertaines. L'âge dentaire peut être estimé chez de jeunes enfants avec une plus grande précision car la plupart des dents subissent un développement et une minéralisation de manière simultanée. Entre 15.7 et 23.3 ans, les dents de sagesse sont les seules dents qui se développent encore et sont de ce fait très importantes pour la détermination de l'âge dentaire. Cependant, la troisième molaire est la dent la plus variable, changeante dans la dentition en ce qui concerne sa taille, sa période de formation et sa période d'éruption (voir Thornon et Mincer) et a été catégorisée pour cette raison comme étant un indicateur de développement non idéal. Dans les cas où les 4 dents de sagesse sont présentes, la déviation standard est de 1,5 ans. L'intervalle de confiance de la différence entre l'âge estimé et l'âge chronologique réel était de près de 3 ans. La probabilité qu'une personne ait plus de 18 ans lorsque ses quatre dents de sagesse sont sorties est de 95%. Il reste donc des personnes chez qui les dents de sagesse sont toutes sorties avant l'âge de 18 ans. L'estimation de l'âge basée sur des méthodes dentaires a des défauts, spécialement durant l'adolescence lorsque la troisième molaire est le dernier indicateur dentaire et variable qui reste. En effet, il existe une grande variation dans la position, la morphologie et la période de formation. Des recherches futures devraient pouvoir permettre d'étudier les effets de la race et de la culture sur le développement des dents de sagesse", (zie stuk 5, p. 4)

Verzoeker sluit zich eveneens aan bij de mening van andere wetenschappers waarin het volgende gesteld wordt:

"Vele wetenschappers zijn unaniem om te zeggen dat het praktisch onmogelijk is om de kalenderleeftijd van een persoon accuraat te bepalen op basis van een radiografie van zijn gebit. vooral na de leeftijd van 15 jaar. omdat enkel de derde kies of verstandskies geschikt is om deze informatie te verstrekken en het tevens de tand is met de grootste variabiliteit qua omvang en rijping.

De tanden criteria om leeftijdsfasen aan te geven hangen ook af van de etnische afkomst, de socio-economische en voedingsniveaus van de persoon (die nadelig kunnen inwerken op de rijping van de tanden), terwijl de referentietabellen niet aangepast werden aan de etnische bevolkingsgroep waarvan de jongere deel uitmaakt".

In Afghanistan gebruiken de meeste mensen een stuk hout (maswaak genoemd) om hun tanden te poetsen.

Verweerster trekt de echtheid van de het voorgelegde Afghaanse paspoort niet in twijfel maar laat na om rekening te houden met de gegevens vermeld in dit paspoort.

Dat dit middel gegrond is."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing zou steunen op hoe de verzoekende partij er uitziet en op leeftijdsonderzoek. De verzoekende partij merkt op dat het haar niet mogelijk is de resultaten van het leeftijdsonderzoek te verifiëren.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

Verweerder laat gelden dat het medisch rapport betreffende het uitgevoerde leeftijdsonderzoek deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om de resultaten te verifiëren.

Het loutere feit dat het medisch rapport niet aan de verzoekende partij betekend werd, doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met

Administratieve Vereenvoudiging zich wel degelijk op het leeftijdsonderzoek vermag te steunen, ten einde de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag, in zoverre zij meent dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd, doordat de resultaten van het leeftijdsonderzoek niet in detail in de motieven van de bestreden beslissing zijn opgenomen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij op heden de bevindingen van het gevoerde medische onderzoek betwist, door aan te voeren dat het radiologisch onderzoek geen geschikte methode is om de kalenderleeftijd van een persoon te achterhalen.

Verweerder stelt echter vast dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om overtuigende stukken voor te leggen, waaruit zou kunnen blijken dat het gevoerde leeftijdsonderzoek inderdaad voor enigerlei betwisting vatbaar zou zijn.

De verzoekende partij beperkt zich tot een louter algemeen theoretische kritiek op het gevoerde beenderonderzoek, zonder overtuigende documenten/inlichtingen te verschaffen op grond waarvan zou kunnen besloten worden dat ten onrechte een leeftijd van 22 jaar (of ouder) werd weerhouden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de echtheid van het voorgelegde Afghaanse paspoort niet in twijfel wordt getrokken, benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat met de voorgelegde documenten geen rekening kan gehouden worden, gelet op het feit dat er sprake is van manifeste fraude.

Verweerder benadrukt dat de echtheid van de inhoud van de door de verzoekende partij voorgelegde identiteitsdocumenten door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus wel degelijk betwist wordt.

Gelet op het feit dat uit medisch beenderonderzoek is gebleken dat de verzoekende partij ouder is dan 22 jaar, terwijl geen andere overtuigende stukken voorliggen die voormeld resultaat tegenspreken, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij ouder is dan 18 jaar en derhalve niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) diende geweigerd te worden aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, §1, eerste alinea, 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden inzake gezinshereniging op grond van deze bepaling nu de voorgelegde documentatie, namelijk een tazkira, niet weerhouden kan worden als bewijs voor de verwantschapsband noch als bewijs voor de identiteit van de aanvraagster. De verwerende partij wijst er eveneens op in de bestreden beslissing dat omwille van het feit dat de foto's de opgegeven leeftijd van de verzoekende partij niet weerspiegelden, een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd waaruit blijkt dat zij ouder is dan 22 jaar, zodat zij niet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging op grond van genoemde bepaling voldoet. De verwerende partij benadrukt eveneens het frauduleuze karakter van de aanvraag.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt dat het voor haar niet mogelijk is de resultaten van het leeftijdsonderzoek te verifiëren omdat deze niet in detail aan haar betekend werden, merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat het medisch rapport inzake het leeftijdsonderzoek integraal deel uitmaakt van het administratief dossier zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij de resultaten niet kon verifiëren. Overigens voert de verzoekende partij niet aan een poging te hebben ondernomen dit dossier in te kijken of dat haar de inzage werd belet. Zij toont evenmin aan waaruit zij afleidt dat de verwerende partij verplicht zou zijn de resultaten van dit onderzoek mee te betekenen samen met de bestreden beslissing. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het louter feit dat het medisch onderzoek niet werd betekend aan de verzoekende partij niet betekent dat zij wel degelijk op het leeftijdsonderzoek vermag te steunen.

Om dezelfde redenen kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing diende te motiveren *“in welke mate de resultaten van de desbetreffende onderzoeken kunnen worden aanvaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid”*. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom hieromtrent een motivatie zou dienen te worden opgenomen in de bestreden beslissing, los van de vraag waarom er sprake zou zijn van een onderzoek met een beperkte betrouwbaarheid (cfr. infra).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het betoog van de verzoekende partij is er in hoofdzaak op gericht de gehanteerde methodes van leeftijdsbepaling te bekritisieren.

Zij houdt een theoretisch betoog aangaande de methode van de radiografie van pols en hand en de bedoeling ervan, doch laat na de bron te vermelden waarop zij zich baseert om te stellen dat deze theorie niet is bedoeld om *“een kalenderleeftijd vast te stellen”*. Waar zij verwijst naar *“stuk 5, p. 3”*, dient te worden opgemerkt dat blijkens de inventaris van het verzoekschrift slechts 2 stukken aan het verzoekschrift werden toegevoegd, namelijk de bestreden beslissing en een attest van het BJB. Het dossier bevat geen stuk 5. Overigens merkt de Raad op dat blijkens het administratief dossier, dat een weerslag van het medisch leeftijdsonderzoek bevat, geenszins *“een kalenderleeftijd”* werd vastgesteld, doch dat de arts die het botonderzoek voerde heeft geconcludeerd dat volgens de radiografie de verzoekende partij 22 jaar of ouder is. Bovendien blijkt uit deze medische stukken dat niet alleen de hand en pols werden onderzocht, maar dat tevens radiografieën van elleboog, schouder, sleutelbeen en bekken in dit onderzoek werden betrokken. De verzoekende partij gaat hieraan volledig voorbij.

Daarnaast houdt de verzoekende partij een theoretisch betoog aangaande de methode van de radiografie van het gebit, waarvan zij de juistheid eveneens in twijfel trekt. Zij stelt te verwijzen naar een onderzoek van Mesotten, doch voegt hiervan eveneens geen enkel stuk bij. Ook het administratief dossier bevat geen dergelijk stuk. Opnieuw verwijst zij naar stuk 5 van haar verzoekschrift, doch de Raad herhaalt dat zich geen stuk 5 toegevoegd aan het verzoekschrift in het dossier bevindt. Evenmin

maakt de inventaris van het verzoekschrift er melding van. De verwijzing naar een "onderzoek" is bijgevolg in casu niet dienstig. Ook waar zij stelt dat andere wetenschappers eveneens zeggen dat het onmogelijk is om de kalenderleeftijd van een persoon accuraat te bepalen op basis van een radiografie van het gebit, laat zij na haar blote betoog te concretiseren. Er ligt geen enkel stuk voor dat haar beweringen ondersteunt. Ook hier blijkt overigens uit het leeftijdsonderzoek dat zich in het administratief dossier bevindt dat de onderzoekende tandchirurg geen exacte leeftijd heeft geplakt op de verzoekende partij, doch kon worden besloten op basis van zijn onderzoek dat de verzoekende partij meer dan 18 jaar oud is.

Daarnaast bevat het administratief dossier eveneens een onderzoek gebaseerd op de fysieke verschijning van de verzoekende partij, waarbij de onderzoekende kinderspecialist stelt dat de leeftijd van de verzoekende partij kan worden geschat tussen de 20 en 22 jaar.

Bovendien blijkt uit het tweede middel niet waarom de verzoekende partij de conclusies van artsen, in casu een tandchirurg, een kinderspecialist en een radioloog, in twijfel trekt. Met haar ongestaafe betoog vermag zij niet de conclusies van de specialisten die de verzoekende partij hebben onderzocht te weerleggen.

Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt een zwaar leven te hebben gehad in het land van herkomst, dat zij op een onnatuurlijke wijze zou zijn gegroeid en dat de meeste mensen in Afghanistan een stuk hout zouden gebruiken om hun tanden te poetsen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing, daargelaten de vaststelling dat het opnieuw gaat om ongestaafe beweringen.

Tenslotte houdt de verzoekende partij verkeerdelijk voor dat *"Verweester trekt de echtheid van de het voorgelegde Afgaanse paspoort niet in twijfel maar laat na om rekening te houden met de gegevens vermeld in dit paspoort"*. Deze stelling is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat geen rekening kan worden gehouden met de voorgelegde tazkira als bewijs voor de verwantschapsband noch als bewijs voor de identiteit van de verzoekende partij. Overigens kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich met haar betoog volledig richt tegen het motief dat er geen bewijs is van haar identiteit - om reden dat zij gelet op het beenderonderzoek op frauduleuze wijze aannemelijk probeerde te maken dat zij nog geen 18 jaar oud is -, doch dat zij het motief dat er geen bewijs van verwantschap bestaat tussen haar en haar vermeende moeder op zich niet betwist, zodat dit motief op zichzelf volstaat om te besluiten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals bepaald in artikel 10, §1, eerste alinea, 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Door gebruikt te maken van X-stralen voor niet medische doeleinden, in casu voor de leeftijdsbepaling van een minderjarige, is verzoekers onderworpen geweest aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker is onderworpen geweest aan een test zonder hen uit te leggen welke risico verbonden zijn aan dergelijke testen."

Verzoeker loopt op elk moment het risico om vervolgd te worden. Het CGVS gaf internationale bescherming aan de verzoekers moeder omwille van deze vervolgingen. De handelingswijze van de verweerder komt neer op een schending van artikel 3 EVRM. Men mag van verweerder verwachten dat hij de visumaanvraag van de verzoeker naar het *département umanitair visum* verwijst, indien hij twijfel heeft over de leeftijd van de verzoeker. Dat dit middel gegrond is."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat zij voor niet-medische doeleinden is blootgesteld aan X-stralen en om deze reden onderworpen is geweest aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij voert tevens aan dat zij elk moment het risico loopt om vervolgd te worden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan aangenomen worden.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat zij in België het voorwerp uitmaakte van een onmenselijke of vernederende behandeling, doordat een beenderonderzoek werd uitgevoerd zonder haar te waarschuwen voor de risico's van het gevoerde onderzoek, benadrukt verweerder dat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM van generlei invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Verweerder verduidelijkt dat de door de verzoekende partij aangevoerde schending (dewelke overigens grondslag mist) hooguit grond kan vormen voor een vordering tot schadevergoeding jegens de betrokken medische onderzoeker.

Nog los van het feit dat uit de beschouwingen van de verzoekende partij allerm minst blijkt dat zij daadwerkelijk aan een vernederende of onmenselijke behandeling werd blootgesteld, kan hoe dan ook niet aangenomen worden dat zij in het land van herkomst nog enigerlei schending van artikel 3 EVRM dient te vrezen.

De resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek staan hoe dan ook vast en hieruit blijkt dat de verzoekende partij ouder is dan 22 jaar, terwijl de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen om welke redenen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek niet zouden kunnen weerhouden worden.

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Het loutere feit dat haar beweerdde moeder in België als vluchteling erkend werd, volstaat uiteraard niet opdat de vermeende schending van artikel 3 EVRM in hoofde van de verzoekende partij zou worden aangetoond.

In dit kader is het overigens opvallend dat de verzoekende partij tot op heden heeft nagelaten een asielaanvraag in te dienen. Nochtans dient redelijkerwijs aangenomen te worden dat de verzoekende partij de geëigende procedures zou volgen, indien zij daadwerkelijk meent onderworpen te zullen worden aan een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) diende geweigerd te worden aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het betoog van de verzoekende partij is tweërlei.

Waar zij aanvoert dat het radiologisch onderzoek dat op haar werd uitgevoerd een onderwerping betekende aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, merkt de verwerende partij terecht op in haar nota dat deze aangevoerde schending van generlei invloed kan zijn op de bestreden beslissing, los van het feit dat de vraag kan worden gesteld hoe een radiologisch onderzoek een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan uitmaken.

Voorts maakt zij met haar niet geconcretiseerde, vage betoog dat zij op elk moment een risico zou lopen om vervolgd te worden, vervolgingen waarvoor het CGVS internationale bescherming zou hebben gegeven aan de moeder van de verzoekende partij, niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM vreest. Dit betoog kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gezien zij louter stelt een risico te lopen op vervolging en verwijst naar de beschermingsstatus van haar moeder omwille van vervolgingen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM nu zij geen enkel concreet element aanbrengt dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Bovendien kan worden opgemerkt dat de aanverwantschap nog niet bewezen is. Overigens wijst de verwerende partij er terecht op dat de verzoekende partij op heden heeft nagelaten een asielaanvraag in te dienen, terwijl kan worden aangenomen dat zij de geëigende procedures zou volgen indien zij daadwerkelijk vreest te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN